

Dag 49 – donderdag 14 februari

My sweet valentine... Wat ben ik blij dat ik vandaag mag thuis werken. Ik begin lekker vroeg zodat ik ook vroeg kan stoppen. De hele dag zijn mijn kindjes superfraai. Ik zal dat meteen als mijn valentijnscadeau beschouwen hé. :-) Yana en Lagun rollebollen dat het een lieve lust is en Lagun ontwikkelt een nieuwe hobby: hoogspringen. Dat hij bezeten is van blaadjes, dat wisten we al. Maar 't gaat dus verder dan dat. Onze groene jongen tracht mijn enige echte boom in de tuin bij te snoeien: een liquidambar die we hebben geplant toen we hier pas zijn komen wonen, 4 jaar geleden nu. De dichtstbijzijnde takjes hangen op een goeie meter van de grond en Lagun moet en zal ze hebben. Telkens wanneer ik hem de tuin in laat staat ie me daar gek te springen. 't Is een zicht waard. Nu, 't zou wel helpen als je daar geen putjes zou graven hé Lagun, dan zou je niet ook elke keer van iets lager moeten beginnen. :-)

De atleet in deze kleine man is sterk. Canisha heeft dan ook het idee opgevat om hem als mascotte te gebruiken voor Nike in Laakdal die ons sponsort als goed doel. Laguns capriolen en avonturen zullen voortaan gepubliceerd worden op hun interne "we portal" en ze hadden graag nog wat leuke foto's en filmpjes van Lagun als pup. We zullen ons moeten haasten!

Misschien moet ik een dezer maar eens langsgaan bij Christel in haar hondentrimsalon om die weerborstel op zijn koppie in het wit te laten verven... volgens mij is hij geboren voor de job bij Nike. Die weerborstel zou wel eens heel goed kunnen doorgaan voor het Nike-logo. :-):-)

's Avonds maken we er een luie avond van: lekker gekookt, flesje wijn opengetrokken, filmpje kijken en de kindjes rustig aan onze voeten. Za-lig (ook al lig ik dan natuurlijk al van voor tien te knorren in de zetel ;-)).

Dag 50 – vrijdag 15 februari

Ai ai, 't was misschien toch iets te rustig gisteren voor Lagun. Om 1 uur vannacht besloot dat jonge kereltje dat hij gezelschap wilde. Ja ja, ik kom Lagun... maar ik betwijfel of je me nu aangenaam gezelschap zult vinden!

Ik neem de kleine man mee naar beneden en zet hem buiten in de voortuin zodat de drie viervoeters elkaar niet te veel opdraaien op dit ongoddelijke uur. Lagun perst er voor de vorm een paar druppeltjes uit. Grrr... terug in de bench jongen! Ik zet hem in de badkamer, daar kan hij 'beren' wat hij wil. Maar uiteindelijk slaapt ie heel snel terug in. Oef.

Om twintig na zes kruip ik vanonder de wol, frisser dan verwacht. Zou een mens echt kunnen wennen aan onderbroken nachten?

Mja, ik hoop alleszins dat ik er niet aan hoeft te wennen. Lagun is totnogtoe nog nooit echt zonder reden 's nacht beginnen trammelant maken en ook deze nacht zal dat niet anders geweest zijn: vanochtend loopt het net iets te vlot uit zijn poepje. Er zit iets te broeden...

Even twijfel ik om de tocht naar Brussel aan te vangen maar Lagun eet flink voor de rest en geeft me geen zieke indruk. Op goed geluk dan maar.

Ik ga vandaag in de tweede klasse zitten. Het is er drukker maar er ligt daar ook vooral geen tapis-plein als vloerbekleding. Je weet maar nooit dat hij echt ziek wordt hé. De hele treinrit ben ik erop bedacht. En Lagun is enorm onrustig. Steek ik hem nu aan of hij mij? Hij doet geen oog dicht.

Wanneer we op kantoor arriveren, loopt hij mooi met mij mee naar de keuken waar ik zijn en mijn drinken ga halen. Terwijl ik aan het tanken ben aan onze waterfontein gaat ie hallo zeggen aan Gunther, onze receptionist en zijn grote vriend (figuurlijk maar ook letterlijk: Gunther meet makkelijk 1m90 en ik pas er twee keer in in de breedte) die een van de vergaderzalen aan het klaar zetten is. Wanneer ik om de hoek ga kijken om Lagun bij me te roepen, aarzelt hij even. Vreemd, meestal komt ie vrij snel... ik ga kijken, en ja hoor: hij heeft een ongelukje gehad. Hij laat een plasje achter... en natuurlijk net op een van de aansluitpunten voor kabels. Actie Veerle! 't is gelukkig niet veel en 't is nog niet doorgesijpeld tot de eigenlijke aansluitingen. Wat zou er nu toch zijn met onze kleine vriend?

De hele voormiddag slaapt hij rustig naast mij op zijn dekentje.

's Middags ga ik nog wat wandelen in het parkje naast het werk maar hij heeft er precies niet veel zin in. Ik besta even niet voor hem en hij beslist meteen de hele "non"-lijst af te werken: trekken aan de lijn, pralientjes van andere honden proberen op te eten, voorbijgangers bespringen, in de leiband bijten, in mijn vingers bijten wanneer ik de leiband uit zijn muiltje haal, ... ademen Veerle. Ademen en terug naar binnen.

Maar terug binnen vult hij de lijst lekker verder aan: kabels blootleggen, vuilnisbakken aanvallen, in de tassen van mijn collega proberen te kruipen, springen naar de plantenbakken die nu wat hoger staan. Echt geen huis mee te houden. Ik neem hem nog even mee naar de tuin van de receptie en zijn grote fans beamen het onderweg: hij is niet in zijn doen vandaag.

Veel eetlust lijkt hij ook niet te hebben. Tja, een baaldagje zeker?

In de trein op weg naar huis word ik vergezeld door een zestal Landegemnaren. Ik doe zijn jasje maar al uit en laat hem gedag zeggen maar echt boeiend vindt hij het niet. De hele treinrit door, probeert hij uit te breken naar de deur. Ik bereid mezelve en mijn medereizigers maar al voor op een mogelijk incidentje... maar dat blijft uit.

In Landegem aangekomen, trekt hij me als een ware bezetene mee naar de graskant: een plasje. En wat gepiep. Ocharme jongen. 't Gaat je echt niet vandaag hé...

Thuis lijkt hij even op te leven aan Yana's zijde en we besluiten hem toch mee te nemen om boodschappen in de Colruyt. Met een bang hartje stap ik de winkel in en ja hoor: 't wordt een zware beproeving. Het is gelukkig niet zo druk in de winkel en ik neem mijn tijd ervoor om de jongeheer steeds terug bij mij te lokken en vanonder de rekken te gaan vissen. Ik weet niet vanwaar ik het haal maar mijn geduld blijft vandaag precies maar komen. Allicht omdat ik mezelf steeds vertel dat hij zich gewoon niet zo lekker voelt en dat hij het allemaal niet opzettelijk doet om mij te pesten... Het wordt mijn nieuwe mantra. :-)

Na een kwartiertje in de Colruyt pak ik hem wel op. We hebben kunnen afsluiten met 3 meter flink aan de voet stappen en ik denk dat ik het er beter bij houd. In mijn armen kan hij niet veel fout doen. Buiten dan mijn nieuwe oorbelletjes proeven. ;-)

Dit weekend wilden we eigenlijk proberen om zijn bench beneden te laten staan bij de andere twee viervoeters maar ik wil het risico niet nemen nu hij duidelijk niet goed in zijn vel zit. De omstandigheden moeten wel optimaal zijn. Nog een nachtje boven dus in de badkamer.

En het wordt een lange nacht... Lagun piept niet meer tot negen uur! Oververmoeid?

Dag 51 – zaterdag 16 februari

Ik ben lekker uitgeslapen na mijn lange nachtje en Lagun lijkt wel als herboren. Ik zie weer een flinke flat voor me. Ideaal want dit wordt een blokweekendje voor mij (dinsdag heb ik examen van mijn opleiding "Hondenpension").

Mijn twee Mechelse rakkers maken Lagun goed moe, en ik hen: als pauze 's namiddags besluit ik het er nog eens op te wagen en met Yana en Darko te gaan joggen. Dat is iets wat ik twee tot drie keer per week deed totdat ik begin november vorig jaar overmoedig werd en met drie hondjes tegelijk ben gaan joggen. Resultaat: voet omgeslagen en maandenlang gesukkel (en geen tijd om een dokter te gaan zien - lees: schrik om een dokter te gaan zien want ik kon het me niet permitteren om in het gips terecht te komen. Ik had namelijk beloofd om een rescue puppy met wat issues op te vangen en Laguns komst was intussen aangekondigd...).

Sinds een week of twee sta ik echter weer veel steviger op mijn pootjes heb ik de indruk. Mijn enkel zwelt ook niet meer op bij de minste inspanning en er zit geen vocht meer in.

Yana en Darko kennen het ritueel nog heel goed na al die maanden. Ze zien me beneden komen in looptenue en bulldozeren over een niets begrijpende Lagun om eerst aan die deur naar hun gareeltjes te zijn. Jeetje... een beetje medelijden hé jongens... we gaan het rustig aan doen...

Lagun kijkt toe terwijl ik de andere twee hun tuigjes aan doe en vermoedt nog niet dat hij deze keer niet mee mag.

Wanneer ik terugkeer van mijn "Rondje afzien want de woefkes zijn nog in vorm maar ikke nie" vertelt Koen me dat Lagun even wat onrustig is geweest na mijn vertrek en met zijn pootje tegen het raam heeft getikt waar hij me 't laatst gezien heeft maar ik vind hem lekker soezend op het matje aan de deur terug. Heeft ie me dan niet gemist? Jawel hoor, hij stelt me meteen gerust met een innige begroeting. Mmmmm.

Vanavond is het dan zo ver. We laten de bench beneden staan. De voorbije nachten hebben we telkens een stukje denta stix gegeven wanneer hij zelf in zijn bench kroop en dan deurtje dicht en weggaan zonder omkijken. Dat ritueel zit er blijkbaar heel goed in want zodra hij de denta ziet verschijnen, loopt ie naar zijn bench. Even kijkt hij verbaasd omdat die bench nog niet boven staat maar de drang naar de

denta wint en hij gaat paraat zitten. We doen de lichten uit, gaan naar boven en mogen de hele nacht door slapen tot half negen. Geen vuiltje aan de lucht. :-)

Dag 52 - zondag 17 februari

Om half negen horen we vaag de eerste kreetjes opstijgen van beneden. Lagun ligt braaf te wachten in zijn bench totdat het deurtje opengaat en zijn dagje kan beginnen.

Wat een succes. Hopelijk is het het begin van alleen maar succesvolle nachten beneden in de bench.

Tegen vanavond zal hij alleszins moe genoeg zijn.

Om tien uur laad ik hem in de auto en rijden we naar de hondenschool om het verdict te gaan aanhoren. Terwijl de voorzitter en ik de instapmogelijkheden voor Lagun buiten aan de trainingsweiden bespreken, probeert Lagun elke leerling goeiedag te zeggen maar ik krijg heel vlot zijn aandacht telkens bij mij. De voorzitter is onder de indruk en we mogen vanaf volgende week gewoon meestappen in de A-groep. Joepie! Het wordt een uitdaging want Lagun is best een graadje pittiger daar op school dan in zijn andere intussen vertrouwde omgevingen, maar we hebben er zin in.

Tijd om Lagun weer in te laden en naar de sporthal van Mariakerke te rijden waar mijn metekindje een turnwedstrijd heeft. Ideaal om Lagun nog eens bloot te stellen aan een volle sporthal met luidsprekers, muziek, juichende en applaudiserende fans... En de zaal zit inderdaad afgeladen vol. Even worden we tegengehouden aan de inkom van de tribune omdat de dame die de stempels controleert niet zeker weet of hulphonden wel in een sporthal mogen komen... maar wanneer ik haar erop wijs dat ze in alle openbare gebouwen mogen komen én dat er aan de ingang van de sporthal zelfs een sticker hangt van "assistentiehonden welkom", geeft ze toe. :-)

Lagun is niet onder de indruk van al dat volk en de ambiance maar de trap van de tribune zelf, die ziet hij toch niet zitten. Draag me maar baasje! En dat doe ik dan ook. Ik zie mijn oma en ouders in de tribune en wurm me tussen het volk tot bij hen. Lagun gaat er braaf tussen mijn benen zitten en zit me de hele tijd indringend aan te staren (ja, ik heb terug een worstje gebakken voor de training - en neen, dat is inderdaad nog niet helemaal op ;-)).

Lagun verteert het sporthalgebeuren fantastisch en Elena behaalt een monsterscore van 19.8! Zoveel reden om over te lopen van trots. :-)

Achteraf in de cafetaria krijgt Lagun het weliswaar wat moeilijker. De turnstertjes eten er broodjes en de vloer ligt bezaaid met kruimeltjes, servetten en ander niet nader bepaald afval. Ik moet een ware strijd leveren en mijn worst... zal Lagun worst wezen. :(

De kleine man is de uitputting nabij na al die prikkels. Ik trek het niet te lang meer en tegen half twee zijn we thuis. Hij stort zich nog even op de waterbak en een kommetje korrels maar daarna horen we hem een paar uur niet meer.

Tot de bel gaat... We krijgen vrienden over de vloer. Ze hebben er ook sinds kort een derde hond bij: drie husky's! Een zalige roedel. Helaas klikt het niet tussen hun teefje en onze Darko maar ik ben wel benieuwd om te zien hoe ze Lagun zullen smaken - hoogst figuurlijk bedoel ik dat dan. ;)

Ik laat Lagun vrij in de voortuin en Wim en Sabine halen hun nieuwste aanwinst buiten aan de lijn. Volgens de hondengedragstherapeut van het dierenasiel in Melle is Mishka een behoorlijk "ego". Maar ik heb hem al een paar keer ontmoet en ik heb er wel vertrouwen in. Lagun is meteen nieuwsgierig en gaat onder Mishka's kin hangen, tongetje in de lucht. Mishka had zich gewoonweg niet groter kunnen maken maar er zit geen greintje agressie achter lijkt me. Na zich een halve minuut te laten opvrijen door Lagun, maakt Mishka een mooie speelboog en ze zijn vertrokken. Lagun piept wel af en toe wanneer die grote beer een pootje op hem zet maar ze hebben het allebei voor de rest best wel naar hun zin. We halen er ook ancien Rino bij. Een licht neurotisch maar heel vriendelijk geval. Rino is al bij ons op vakantie gekomen vroeger en we zijn al met hem en Darko en Yana op reis geweest ook. Hij is meer geïnteresseerd om dag te gaan zeggen aan zijn voormalige reisgenootjes binnen. Dat kleine grut kan hem gestolen worden. Wim en Sabine halen nu ook Laika uit de camionette. Laika hebben ze als vier maand jonge pup geadopteerd uit een asiel. Het is een lieverd maar ze is enorm onstuimig en luisteren zit er niet in. We weten ook van 't asiel dat ze een klein hondje heeft gebeten in haar verleden. Ik heb niet zoveel vertrouwen in haar en zorg ervoor dat Lagun een goede uitweg heeft en dat zij onder controle aan de leiband blijft. Echt reden tot ongerustheid geeft ze me echter niet. Ze lijkt oprecht nieuwsgierig en wil evenzeer als Mishka rollebollen. Maar Lagun gaat haar niet zo spontaan opzoeken. Hij doet een paar schuchtere pogingen maar schiet dan steeds weer met de staart tussen de poten weg wanneer ze zijn toenaderingen iets te enthousiast beantwoordt. Ik vind het beter om haar een beetje op afstand te houden. Zodra Lagun het op zijn flapperdrifje zet, zie ik ook net iets te veel jageres in Laika boven komen naar mijn goesting. Het kan ingebeeld zijn maar met zo een krachtig dier (ze is groter en sterker dan "haar" mannen Rino en Mishka samen) neem ik liever geen risico.

Na tien minuten Husky over hem heen te hebben gekregen, is onze kleine dappere kereltje pompaf. Ik geef hem binnen zijn derde maal van de dag en dan vallen die oogjes dicht. :-)

Dag 53 – maandag 18 februari

Lagun heeft zijn tweede nacht beneden in de bench iets moeizamer ingezet met een mooi half uur durend concerto. Gelukkig hebben de andere twee niet beslist om mee te doen en heeft onze bariton bij gebrek aan een alt en bas zijn gezang al snel gestaakt.

's Ochtends was hij alleszins wel in vorm. De hele rit in de trein heeft hij zich zoet gehouden door op een beentje te knabbelen dat hij steevast op de mooie (duur uitzierende) daim botten van de dame rechtover mij wilde leggen. Hoe krijg je kwijlplekken uit daim?! De mevrouw in kwestie zag er gelukkig de lol nog wel van in. Ze had ons eerder in de trein al gezien en vond dat we het uitstekend deden.

Aangekomen op het werk gaat onze kleine vriend even in overdrive. Zou dat een aankondiging van een lang dutje zijn? Ja hoor. En hij kruipt zelfs spontaan in zijn bench daarvoor! Het is een ware primeur dat hij er urenlang blijft in liggen. Thuis zou ie ook al eens spontaan in zijn bench gaan schuilen maar zijn record om erin te blijven staat toch nog op een tiental minuten denk ik.

's Middags mag hij mee op resto met collega's. We hebben niet zoveel tijd dus we gaan in een brasserie in het Noord-Station. Net ver genoeg opdat onze kleine tafelgenoot zijn blaasje en darmen kan legen – ergens anders dan in het restaurant. ;-)

Het is bijzonder druk in de brasserie en we zitten allemaal een beetje op elkaar gepropt. Lagun leg ik links van me tussen ons tafeltje en dat van de burens. Hij houdt zich een half uurtje fraai bezig met een kauwtje dat ik heb meegebracht voor hem maar dan wordt het hem allemaal wat te veel. Al die veters zo vlak bij zijn neus... al dat eten boven zijn koppie... Hij beslist dat hij overal wil zijn, behalve braaf op de grond naast mij. :(Onze tafelnoren vinden het allemaal best gemakkelijk en willen hem lokken en aaien. 't Wordt een goede test om hem bij mij te kunnen houden. En gelukkig heb ik een slaatje besteld dat niet koud kan worden. ;-) Na een tiental minuutjes druk gedoe, gaat onze man er terug bij liggen. Net iets te kalm blijkbaar want nu valt hij niet genoeg meer op en een dame die pas toekomt in het restaurant wringt zich zonder te kijken tussen de tafels een weg en stapt onverbiddelijk op Lagun nog voordat ik haar kan tegenhouden. Beide springen een meter in de lucht en als bij wonder vallen er geen breuken of scherven! Lagun komt meteen tegen mijn been aangeschurkt en de dame weet niet bij wie zich eerst te verontschuldigen. We komen er allemaal gelukkig met wat schrik vanaf. Ik krijg Lagun weer in positie met zijn kauwtje en hij knabbelt rustig voort, ongestoord door de obers die langs en over hem heen stappen. Heerlijk stabiel ventje toch.

Dag 54 – dinsdag 19 februari

Lagun heeft wederom een goede nacht in de bench beneden. Hij is zodanig verslingerd aan dat stukje denta dat hij 's avonds in zijn bench krijgt, dat ik bijna de tijd niet meer heb om te zeggen "in your bed" als hij zijn bench in moet. Een dezer probeer ik dat toch eens op een ander moment van de dag uit want dit is net ietsjes té geconditioneerd. ;-)

Koen vertrekt iets vroeger dan ik en ik blijf nog even soezen. Ik verwacht een concert beneden zodra Koen de deur zal uit zijn maar ... niks. Super. Zelfs wanneer ik even later zelf beneden kom, blijft Lagun rustig in zijn bench wachten totdat ik hem vrijlaat. (Ik laat hem natuurlijk nog niet al te lang wachten.)

's Avonds mag hij nog eens met mij naar mijn avondles in Asse (waar ik nog geen examen heb – ahum, ik heb me vergist van week!). 't Is duidelijk even geleden dat ik een lange rit met Lagun heb gemaakt want ik vergeet zijn bench mee te nemen en zet hem gewoon op een dekentje op de achterbank. Foei Veerle. (Darko en Yana zitten ook altijd los in de wagen, niet zo slim natuurlijk). Maar alles verloopt vlotjes. Lagun slaapt de hele rit.

En hij is duidelijk goed uitgeslapen tegen dat we in de les komen. Zijn grote vriendin Larka is er terug bij! Oh wat is mijn pralientje dol op Christels chocolaatje! Ze doen enorm hevig in de les. Uit Lagun stijgen regelrecht demonische geluiden op. Larka kent het bevel "easy" al min of meer maar Lagun heeft nergens oren naar. Heel af en toe kan ik hem wel verleiden om eens bij mij te komen maar ik moet het toch afleggen tegen Larka's charmes. Volgend aandachtspuntje: hoe toom ik Lagun in tijdens zijn spel met andere honden? Thuis doet Darko dat perfect voor mij maar ja, ik kan hem moeilijk overal meenemen natuurlijk. En zo overtuigend als Darko kan ik nog niet grollen. :-)

Dag 55 – woensdag 20 februari

Er is enorm veel werk, zowel voor het BIPT als voor Canisha, dus ik sta vroeg op. 't Is een korte nacht geweest: van twaalf tot half zes. Benieuwd hoe Lagun dit zal verteren...

Ik zal wel een rustige treinrit hebben met hem.

Dacht ik toen nog verkeerdelijk...

De trein van half zeven heeft een andere samenstelling dan die van half acht. Deze keer is er geen plaats meer op de stoeltjes die 2 aan 2 staan. Dan maar een gewoon tweezetje in de trein (twee stoeltjes naast elkaar). Ik laat Lagun eerst inschuiven en ga dan in het zitje aan de kant van de gang zitten. Hij vindt het maar raar om zo "ingesloten" te zijn en probeert steeds voorbij mijn benen en tassen te geraken. Een keer, twee keer, drie keer... vijftien keer... hij haalt zijn hele creatieve trukendoos boven maar snapt dan toch eindelijk dat hij me niet zal vermurwen en gaat voor de rest van de rit braaf aan zijn kant liggen. :-)

Op weg naar de keuken voor mijn ochtendtheetje komen we Michèle tegen, het meisje van de receptie. Ze heeft een karretje op wieltjes mee om de vergaderzalen te gaan klaarzetten en stopt even voor haar ochtendlijke knuffel van onze adonis. Lagun is echter meer geïnteresseerd in wat daar allemaal op dat karretje ligt en springt met zijn voorpoten op het onderste blad... zoef! Daar gaat kar... en daar gaat Lagun! Hi-la-risch. Zo, dat weten we ook alweer hé jongen. Met zijn kopje schuin gaat ie het tuig nog eens van dichterbij inspecteren en hij tast het voorzichtig af met zijn voorpootje. Voordat hij het echter tot zijn favoriete nieuwe speeltje kan dopen, zetten we onze tocht verder naar de keuken.

De rest van de voormiddag verslaapt hij alweer. Wellicht aan het dromen van zijn wielkarretje vol worstjes en de lekkere oren van Larka. Het gaat er wild aan toe in zijn dromen.

Ik heb geen eten mee voor 's middags dus ik neem mijn schone slaper even mee op strooptocht. In het Noord-station zit een Panos. Dat zal wel volstaan voor vanmiddag. Zoals gewoonlijk staat er natuurlijk een monsterfile. Nuja, geen probleem, ze weten van wanten bij Panos. Ik schuif aan. En Lagun gaat ogenblikkelijk naast me zitten en tracht uit alle macht mijn aandacht af te dwingen met zijn gouden oogjes. De hele wachtrij is danig onder de indruk. Ze weten natuurlijk niet dat ik vanochtend niet zoveel hondensnoepjes meer had en dus maar wat kaasblokjes heb klein gesneden en in mijn heuptasje heb gestopt. Lagun is duidelijk fan. ;-) En toch staart hij niet naar mijn heuptasje maar recht in mijn ogen. Hij kan niet wachten om een bevel te krijgen en een kaasje te verdienen. ;-) Sorry vriendje... Da's voor speciale gelegenheden hoor. Tien minuten lang schuift hij mooi aandachtig mee aan en ik beloon zijn voorbeeldig gedrag uiteraard wel. Wanneer hij op de terugweg dan nog eens prachtig aan de voet meestapt en mooi gaat zitten bij elke oversteek, verdient ie toch wel een kazeke ook. Hij is zeeeeer in zijn nopjes. Staat genoteerd voor de volgende hondentraining. :-)

's Avonds nemen we de late trein terug. Maar er is iets mis: de trein is korter dan anders en op de plaats waar ik een eerste klasse verwachtte, vind ik niks dan tweede klasse. Stoort me niet natuurlijk, ik heb wel zin in wat meer volk.

Alleen krijg ik wel wat te veel van 't goede... tegen dat we in Brussel-Zuid aanzetten naar Gent, zit de trein echt nokvol en zit ik bedolven onder mijn laptoptas, Laguns tas, mijn handtas en mijn boek... en Lagun ligt onder mijn zitje... ik heb geen mogelijkheid om te zien wat hij aan het uitspoken is maar het gezicht van mijn overbuur spreekt boekdelen. Voor mij zit een vrolijke treinreiziger die duidelijk van honden houdt, en van bier... Ik had al wat alcohol geroken en zodra meneer gaat zitten, tovert hij een halve liter uit zijn tas. De hele weg tot in Gent heb ik recht op zijn luidruchtige - maar toch positieve - verslagen van wat de kleine man onder mij zit te doen. Als ik het mag geloven, dan is Lagun wel heel voorbeeldig geweest. En ik geloof het wel. Ik voel hem niet trekken aan de leiband, ik hoor geen zetelbekleding scheuren en zie geen mensen opspringen omdat er ineens een hondje aan hun veters zou zitten... een regelrecht succes alweer!

Dag 56 – donderdag 21 februari

Wederom een vlot nachtje. Zalig toch. Desondanks voel ik me hondsmoe dus ik blijf nog even liggen wanneer Koen vertrekt. Ik hoor hem iets mompelen in de trant van dat ie de hondjes in de tuin zal uitlaten en dan zal vrij laten in huis. En ik hoor mezelve vaag terug mompelen dat dat ok is.

Een uur later schrik ik echter plots klaarwakker. Er komt een vrachtwagen aangereden en ik hoor niemand blaffen beneden! Geen kik?! Normaal is dat de aanzet voor tien minuten hysterie van Darko en Yana doet dan meestal lekker mee. Ze zullen toch niet ontsnapt zijn hé?! (De zijdeur sluit niet altijd even goed...) Lijkbleek storm ik naar beneden... en struikel bijna over drie slapende woefjes... Jeetje. Zo vreemd. Leuk, maar vreemd. Pff, en ik kan me toch zo aanstellen. In die schemerslaapmomenten maak ik me soms de akeligste bedenkingen: inbrekers die de hondjes vergiftigen, de hondjes die ontsnappen en overreden worden, het huis dat in brand staat, ... ik zie en hoor het allemaal op die momenten. Tijd voor een psych? Misschien moet ik voortaan maar gewoon meteen opstaan en niet half slapend en ijlend blijven draaien en keren in bed. ;-)

De heilige drievoudigheid is nu natuurlijk wel goed wakker. En uitgehongerd blijkbaar. Terwijl ik Laguns eten afweeg voor vandaag, springt hij ineens tegen mijn rug op. Eerste bedenking: man die geraakt al hoog! En tweede: geduld vriend, eerst kalmeren, dan pas eten.

Lagun gaat al braaf zitten op de plaats waar ik hem altijd eten geef. Ik zet zijn kommetje voor hem neer, doe hetzelfde voor Darko en Yana en alle drie kijken ze me braafjes aan tot ik het bevel "eet maar" geef. Al maak ik me geen illusies dat ze dat bevel daadwerkelijk al kennen... maar de routine kennen ze duidelijk wel. :-) Ik ga echt wat meer afwisseling moeten beginnen inbouwen. Ietsje meer gaan trainen met Lagun op andere plaatsen, op andere bevelen. Nota aan mezelve: tijd voor maken meisje!

Na het eten gaat het er meteen weer hevig aan toe tussen Lagun en Yana. Ik laat ze het even uithangen. Grote fout van mij echter. Iets later hoor ik achter de zetel kokhalsgeluidjes. Ik vermoed dat Yana heeft overgegeven want ze zit de laatste dagen precies niet helemaal goed in haar vel. Maar neen hoor: 't is Lagun. Al die korreltjes die hij dan eindelijk eens flink heeft opgegeten, liggen er onverteerd terug uit. :(

Voortaan niet meer spelen dus na het eten. Hier maak ik echt een punt van: ik wil geen maagtorsies riskeren. Laguns maagje heeft wel plaats genoeg in zijn brede stoere borstkas om te draaien vrees ik. "Easy" was het dus hé.... :-)

Ik maak me stilletjes aan klaar voor een avondje uit met een vriendin... zonder Lagun. Het voelt nu al vreemd aan. Man man dat belooft voor wanneer ik hem echt zal moeten afstaan...